

[Dagmar Andreassen.]

forbrug, der skal skjæres ned, og der er heller ikke nogen arbejder, der tror på, at det er hans arbejdsplads' omkostninger, der trænger til at stige.

Jeg vil gerne sige, at det radikale venstre ikke principielt er modstander af punktafgifter. En omlægning fra direkte skat til indirekte skat kan være en fornuftig handling, men så lang tid regeringen ikke vil komme med reelle besparelser på de lovbundne offentlige udgifter eller de offentlige driftsbudgetter, så længe er der ikke udsigt til nogen omlægning, men kun til en forøgelse af skatterne, og det er ikke just det, der er behov for.

Det kan heller ikke skabe tillid hos vælgerne til, at problemerne nu bliver løst, og det her det vil i hvert fald ikke medvirke til, at humørbarometret stiger, hvad der ellers nok kunne være brug for. Ingen regering kan jo få hold på en inflation uden tillid hos borgerne, og derfor er det hele håbløst, både at ville ignorere sagkyndiges og lægmænds vurdering.

Det er en temperamentssag, om man vil kalde det tragisk eller komisk, at man søger at give det hele udseende af at være socialt afbalanceret ved at nedsætte priserne på mejerivarer. Det er der jo ikke realiteter i.

Cigaretafgiften kan selvfølgelig påkalde megen sympati under henvisning til sundhedsfaren, men desværre viste det sig jo, at det udvalg, som på Aksel Larsens foranledning blev nedsat for at kulegrave de indirekte afgifter, måtte konstatere, at ingen af de indirekte skatter vendte i den grad den tunge ende nedad som netop cigaretafgiften, og desuden er der erfaring for, at forbruget ikke ændrer sig, selv om afgiften stiger. Det kan jo godt være, at som en gennemsnitsbetragtning vil forhøjede cigaretafgifter og nedsatte mælkepriser for en vis gruppe opveje hinanden, men i de højere indkomstgrupper får de jo også mejeritilskud, enten de ryger eller ej. Så der er ikke noget socialt i det.

Hvad olafgiften angår, ligger der her erfaringsmæssigt lidt større mulighed for at begrænse et stigende forbrug gennem afgifter. Det er nok ikke motivet for at fremsætte forslaget, men det kunne der måske være grund til ud fra et ædruelighedssynspunkt. Men hvad er det så, man gør? Regeringen

foreslår, at afgiften på lyst øl skal stige med knap 40 pct., men for pilsnere og luksusøl stiger den med ca. 6½ pct. Og på mineralvand stiger afgiften med 33⅓ pct. Der er i hvert fald ikke nogen, der skal beskyldte regeringen for, at den har skævet til det stigende alkoholproblem, og det kunne der måske ellers have været motiver nok til at gøre.

Hvad benzinafgiften angår, skal der jo nok være nogle, som mener, at man kan henvise til, at det skulle fremme den kollektive trafik. Det er der jo slet ikke nogen erfaringer der tyder på er rigtigt. Det er måske også simpelt hen bare for at få nogle flere penge i kassen, og dér vil søndagskørerne jo komme til at betale en lille del af gildet, men langt den største del af den benzin, der bruges i de transportmidler, der købes, bruges for at få familien Danmark til at fungere.

Ser man på dem, der bor vest for Valby Bakke, er det en nødvendig forudsætning for, at de kan bestride deres job, at de har et motorkøretøj, og den samlede virkning af disse forslag og især de forhøjede benzin- og vægtafgifter betyder, at regeringen bidrager til at få inflationen til at løbe videre, og det kan den faktisk godt se ud til at gøre, uden at man egentlig behøver at skubbe til den.

Vor eneste trøst i denne situation er, at det ved socialdemokratiske vælgere godt, og det ved et overvejende flertal af den socialdemokratiske gruppe også. Det er faktisk noget deprimerende at vide, at det ved hr. Ømann også, men alligevel har han tvunget regeringen til denne tragikomiske buket, der ikke bringer os ud af suppedasen.

Jeg vil gerne til slut igen fremhæve, at det radikale venstre ikke principielt er modstander af indirekte skatter, men når regeringen vil benytte dem i den nuværende situation, må vi stemme imod. Det er ikke øgede skatter, men besparelser på de lovbundne udgifter og de offentlige driftsudgifter, der er brug for; det blev sagt tydeligt i den redegørelse for Danmarks økonomi, som vismændene fremkom med i foråret, og det er gentaget i en leder i Kristeligt Dagblad i dag, hvor det tydeligt siges, at ved de skatter, man her vil indkræve på 1 mia kr., får man kun en nedgang i efterspørgslen på omkring ¾ mia kr. — 759 mill. kr. er det regnet ud til — hvorimod man, hvis man